

РЕШЕНИЕ

№ 108

гр. София, 15.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XIII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Даниела Борисова

Членове: Милен Михайлов
Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря Татяна Ив. Асенова
в присъствието на прокурора П. Г. Р.
като разглежда докладваното от Милен Михайлов Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20221100605521 по описа за 2022 година

Производството е по реда на гл. XXI от НПК.

С Присъда от 16.09.2022 г., постановена от СРС, НО, 112-ри състав по НОХД № 8779/2021 г. съдът е признал подсъдимия С. Г. К., роден на **** г., в град София, с ЕГН *****, българин, български гражданин, със средно образование, неженен, неосъждан, за **ВИНОВЕН** в това, че на 05.10.2019 г. около 02:00 ч. в заведение „Дъ Шотс“, намиращо се в гр. София, ж.к. „Студентски град“, ул. „****“, е отнел чужди движими вещи, а именно: 1 бр. дамско кожено яке на стойност 195.00 лв., 1 бр. дамска розова чанта на стойност 20.00 лв., 1 бр. гребен на стойност 2.00 лв., 1 бр. мобилен телефон „Самсунг Галакси Ес 8“, с ИМЕЙ номер 355089089765550, на стойност 389.70 лв. и сумата от 150.00 лв., всичко на стойност 756.70 лв. собственост на А.В.В., както и 1 бр. дамско палто на стойност 60.00 лв. и сумата от 10.00 лв., всичко на стойност 70.00 лв. - собственост на Е.Х., и 1 бр. шушляково яке на стойност от 48.00 лв., собственост на М.Т., от владението на А.В.В., Е.Х. и М.Т., без тяхно съгласие, с намерение противозаконно да ги присвои, като общата стойност на всички вещи, предмет на престъплението, възлиза на

874.70 лв. - престъпление по чл. 194, ал. 1 от НК, поради което и на основание чл. 194, ал. 1, вр. чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“, вр. чл. 42а, ал. 2, т. 1 и т. 2 от НК и го е ОСЪДИЛ на наказание „пробация“ със следните пробационни мерки:

- Задължителна регистрация по настоящ адрес за срок от една година с периодичност два пъти седмично;
- Задължителни срещи с пробационен служител.

Със същата присъда съдът е оправдал подсъдимия С. Г. К. по първоначалното обвинение стойността на отнетия мобилен телефон да възлиза на 709.50 лв.

С присъдата си СРС е осъдил подс. К. да заплати по сметка на СДВР сумата от 598.52 лева, представляваща направени разноски по делото в хода на досъдебната фаза на процеса и по сметка на СРС сумата от 207.80 лева, представляваща направени разноски по делото в хода на съдебното следствие.

Срещу така постановената присъда е постъпила въззивна жалба от подс. С. Г. К., подадена чрез адв. К. Г. И. от ДАК, в която се сочи, че присъдата на СРС е незаконосъобразна и немотивирана. Защитата счита, че съдът неправилно е отказал да приложи разпоредбата на чл. 218б от НК, въпреки че предпоставките за това са налице. Защитата счита, че деянието съставлявало маловажен случай на кражба, поради което следва да се квалифицира като такова по чл. 194, ал. 3 от НК и съответно да се приложи разпоредбата на чл. 218б от НК. Прави се и искане да се изискат доказателства от компетентната прокуратура за наличието или липсата на отрицателните предпоставки, посочени в чл. 218б, ал. 2, т. 1, 2 и 3 от НК.

Постъпило е и Допълнение към въззивната жалба след изготвяне на мотивите към присъдата, в което се сочи, че според защитата липсва умисъл в извършване на престъплението, подсъдимият бил в неадекватно състояние – патологично алкохолно опИ.е, като подсъдимият бил взел едни дрехи, за което нямал спомен. Твърди се и липса на отегчаващи вината обстоятелства, каквито неправилно бил приел СРС. Соци се и липса на мотиви, като се изразява не съгласие с приетото от СРС, че деянието не се характеризира с по-ниска степен на обществена опасност, тъй като защитата счита, че личността на подсъдимия давала основание да се приеме, че деянието е с ниска степен на обществена опасност. Защитата твърди и наличието на допуснати процесуални нарушения, тъй като присъдата се основавала на

предположения. Прави се разбор на доказателствата, като се сочи, че съдът неправилно се е позовал на показанията на свидетелите А.К. и М.С., установявайки въз основа на техните показания обстоятелства, каквито реално не съдържали. Защитата оспорва и авторството на деянието, независимо от показанията на св. К. и Р.. Защитата отново излага подробни аргументи за искането си да бъде приложена разпоредбата на чл. 218б от НК. В заключение отново се прави искане за отмяна на присъдата, преквалифициране на деянието като такова по чл. 194, ал. 3 от НК и прилагане на разпоредбата на чл. 218б от НК. Поддържа се и направеното в жалбата доказателствено искане.

В закрито заседание по реда на чл. 327 от НПК въззивният съд е преценил, че присъдата е атакувана в срок и е от категорията актове, подлежащи на контрол пред въззивния съд по съответния ред, поради което подлежи на разглеждане в открито съдебно заседание. Приел е, че за изясняване на обстоятелствата от предмета на доказване по делото не се налага разпит на подсъдимия, свидетели или експерти, както и събирането на нови доказателства, като е оставил без уважение направеното с допълнението към въззивната жалба доказателствено искане.

В съдебно заседание пред въззивния съд подс. К. поддържа жалбата, не прави искания за отводи и искания по доказателствата.

Прокурорът оспорва жалбата и не прави искания за събиране на доказателства.

В хода по същество подсъдимият поддържа въззивната жалба и допълнението към нея, като моли същите да бъдат уважени.

Прокурорът оспорва жалбата и моли атакуваната присъда да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна.

В последната си дума подсъдимият К. заявява, че желае да бъде приложен чл. 218б от НК, като основание за това е заключението по втората експертиза.

Софийски градски съд, след като обсъди доводите жалбата, както и тези, изложени в съдебно заседание от страните, и след като на основание чл. 314 от НПК, провери и служебно изцяло правилността на атакуваната присъда, намира следното:

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

Първоинстанционната присъда е постановена при изяснена фактическа обстановка, която по категоричен начин се установява от събраните по делото доказателства, обсъдени в мотивите на присъдата. При обсъждането на доказателствата, настоящия съдебен състав не намира основания за съществени промени във фактическата обстановка, възприета от районния съд, която е следната:

Подсъдимият С. Г. К. е роден на **** г., в град София, с ЕГН *****, българин, български гражданин, със средно образование, неженен, неосъждан.

През месец октомври 2019 г. подсъдимият С. К. и свидетелите И. К. и И. Р. били студенти и живеели заедно в гр. София, ж.к. Студентски град, бл. ****. Вечерта на дата 04.10.2019 г., на горепосочения адрес били подсъдимият К. и И. К., които изпили около 200-300 гр. алкохол, след което взели решение на посетят заведение „Дъ Шотс“, находящо се в ж.к. „Студентски град“, ул. „****“.

Св. А.В., родена в гр. Харков, Украйна, живеела в Р. България от около пет години, като владеела писмено и говоримо български език. Тя също била студент в гр. София. На 04.10.2019 г. около 23:30 А.В., заедно със своята приятелка Е.Х. (също от украински произход, но студент в Република България) посетили заведение „Дъ Шотс“, находящо се в ж.к. „Студентски град“, ул. „****“. В заведението имало само две свободни места на маса до бара, която била предварително заета от компания момичета и момчета. След като В. и Х. се уверили, че местата на масата са свободни, те решили да седнат там и се настанили. На същата маса били С. К. и И. К., които се запознали с двете момичета. Свидетелят В. свалила своето кожено яке и го оставила върху връхните дрехи на другите седящи на масата, а дамската си чанта - розова с две дръжки, съдържаща студентска книжка, лична карта, свидетелство за управление на МПС, ключове за жилище, ведно с чип, гребен, 1 бр. банкова карта, издадена от „Общинска банка“ АД, парична сума в размер от 150,00 лв., мобилен телефон марка „Самсунг Галакси Ес 8“ с ИМЕЙ номер 355089089765550, който ползвала със СИМ карта ****, оставила под багажа им. На това място Е.Х. оставила и своето дамско палто, в което съхранявала сумата от 10,00 лв.

По същото време в заведението били свидетелят М.Т., който притежавал шушляково яке и св. А.П.. Същите се настанили на бара, но тъй като нямало къде да оставят връхните си дрехи, а на масата, където били К. и К., както и В. и Х., имало място, решили да ги оставят именно там, като преди това получили съгласието на седящите на масата. М.Т. оставил своето яке при багажа на останалите посетители. Около 00:30 часа на 05.10.2019 г. в заведението пристигнали и свидетелите А.К. и св. М.С. (също украински студенти в София), които били познати на В. и Х. и се настанили на верандата на заведението. Малко по-късно К. видял своите познати А. и Е. и ги поканил да се присъединят към тяхната компания.

Около 02:00 часа на 05.10.2019 г., С. К. се възползвал, че Т., В. и Х. не се намирали в близост до масата, на която седели заедно, а били отвън на верандата на заведението и взел решение да отнеме намиращите се около него техни движими вещи, след което да напусне заведението. В изпълнение на своето решение, той взел 1 бр. дамско кожено яке на стойност 195,00 лв. и 1 бр. дамска розова чанта на стойност 20лв., с намиращите се в нея вещи, а именно: 1 бр. гребен на стойност 2,00 лв., 1 бр. мобилен телефон „Самсунг Галакси Ес 8“, с ИМЕЙ номер 355089089765550, на стойност 389,70 лв. и сумата от 150,00 лв., собственост на св. А.В.. Подсъдимият взел също така и 1 бр. дамско палто на стойност 60,00 лв., с намиращата се в него парична сума от 10,00 лв., собственост на св. Е.Х. и 1 бр. шушляково яке на стойност от 48,00 лв., собственост на св. М.Т., след което напуснал заведението. Действията му обаче били записани от камерите за видеонаблюдение в заведението.

Известно време по-късно свидетелите В., Х. и Т. потърсили личните си вещи, но установили че същите липсват. Тогава двете момичета споделили с приятелите си К. и С., че им липсват вещите, след което двамата мъже обиколили заведението, за да ги потърсят, но не ги намерили.

Същевременно Т. потърсил своето яке, но не го намерил на мястото, на което го оставил. Тогава свидетелят П., с когото Т. бил в заведението, използвал познанството си с персонала на заведението и по този начин успял да ги убеди да прегледат на място видеозаписа от камерите в заведението. На записа П. видял, че мъж от компанията взима няколко якета и си тръгва от заведението. Понеже П. и Т. не познавали момчето, което се виждало на

записа, попитали хора от компанията на същия за неговото име. Така свидетелят К. видял кадрите и заявил, че ясно разпознава на тях подсъдимия С. К..

За възникналите обстоятелства бил подаден сигнал до МВР и било образувано досъдебно производство с предмет престъпление по чл. 194, ал. 1 от НК.

Съгласно заключението на назначената и изготвена на ДП видеотехническа експертиза на изображенията, заснети на дата 05.10.2019 г., се наблюдава лице от мъжки пол, което облича яке, взема други якета и обект наподобяващ раница, след което напуска обхвата на камерата.

По делото са назначени и изготвени съдебно-оценителна експертиза и допълнителна такава, имащи за цел да установят каква е стойността на отнетите от К. вещи. От заключението на тези експертизи се установява, че стойността на дамското черно кожено яке е 195 лева, на дамската чанта - 20 лева, на гребена - 2 лева, на дамското палто - 60 лева, на шушляковото мъжко яке - 48 лева. Така, като към отнетите суми пари (общо 160 лева), се прибави и стойността на посочените вещи (без мобилния телефон), се установява, че стойността на тези вещи и парите е общо 325 лева.

Назначена е и повторна съдебна оценителна експертиза, от заключението на която се установява, че стойността на процесния отнет мобилен телефон възлиза на 389,70 лева, като в тази цена не се включва стойността на аксесоарите към телефона (слушалки и зарядно).

Съдът намира, че с оглед изготвените по делото експертни оценителни заключения, стойността на всички вещи, обект на престъплението, възлиза на 874,70 лева.

Съгласно заключението на назначената и изготвена на досъдебното производство комплексна съдебно психиатрична и психологична експертиза, към датата на инкриминираното деяние С. К. се е намирал в състояние на обикновено алкохолно опИ.е-средна степен, като е бил улеснен в действията си от алкохолното опИ.е. Освен това, по делото не са констатирани данни за помрачено съзнание - дезориентация за време и място, зрителни халюцинации и припознавания, параноидни налудности. Подсъдимият К. е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си по време на извършване на деянието, т.е. могъл е правилно да възприема,

запаметява и възпроизвежда фактите от обективната действителност.

В хода на съдебното следствие е допуснато изготвянето на повторна комплексна съдебна психиатрична и психологична експертиза. От нейното заключение се потвърждават изводите на назначената СППЕ на ДП, като се установява, че не може да се говори за наличие на патологично алкохолно опиянение у подсъдимия.

ПО ДОКАЗАТЕЛСТВАТА:

Изложените фактически обстоятелства съдът приема за установени от събраните по делото доказателствени материали, както следва:

- **Гласни:** показанията на свидетелите: И. К., И. Р., М.С., А. К., А.П., А.В., Е.Х., М.Т.;
- **Писмени:** заключенията на изготвените на досъдебната фаза на процеса съдебно-оценителна и допълнителна такава експертиза, видеотехническа експертиза, както и от заключението на изготвената на съдебната фаза СППЕ, протоколи за доброволно предаване, гаранционни карти, от справката за съдимост на подсъдимия, както и от останалите писмени доказателствени материали.

Първоинстанционният съд правилно е посочил, че досежно фактите по делото не е налице спор, като настоящата съдебна инстанция констатира, че доказателствената съвкупност е еднопосочна и не се откриват противоречия в съдържанието на различните доказателства, поради което фактическата обстановка, възприета от първоинстанционния съд, се извежда по един категоричен начин от доказателствения анализ.

Обосновано и правилно съдът от първата инстанция се е доверил на изложеното от свидетелките Е.Х. и А.В., доколкото същите демонстрират детайлен спомен за събитията в процесната вечер, а показанията им се характеризират с логичност, последователност и кореспондират с останалите доказателства по делото. Съдът правилно е посочил, че тези показания съдържат данни, от които се установяват времето и мястото на деянието, както и какви вещи е отнел подсъдимият.

Въззивният съд изцяло се солидаризира със преценката на първата инстанция да се довери на показанията на свидетеля М.Т., депозирани пред орган на досъдебното производство и приобщени към доказателствената съвкупност по надлежния процесуален ред, доколкото към онзи момент

свидетелят е имал по-пресен спомен за случилото се, а изложеното от него в рамките на този разпит намира пълна подкрепа в останалите доказателства по делото.

Първоинстанционният съд е дал доверие и на изложеното от свидетелят К., като правилно е посочил, че показанията на този свидетел са от особено значение за установяване на авторството на деянието в лицето на подсъдимия, доколкото го познава лично, бил е заедно с него в процесната вечер преди да посетят двамата да заведението и го разпознава като лицето от записа на охранителната камера. Разказът на този свидетел е логичен, последователен и се подкрепя изцяло от останалите доказателства по делото.

СРС правилно е кредитирал и показанията на свидетелите К. и С.. Настоящият съдебен състав също счита, че изложеното от тези свидетели е относимо към предмета на доказване по делото и допринася за изясняване на обективната истина, като свидетелите също възпроизвеждат подробно спомените си от процесната вечер, депозирайки логични и правдоподобни показания.

Във въззивната жалба е обективизирано възражение за недоказаност на авторството на деянието от страна на подсъдимия и позоваване в мотивите на съда на грешни обстоятелства, във връзка със съжденията на съда за показанията на свидетелите К. и С..

Настоящата съдебна инстанция не приема за основателни тези възражения, тъй като не счита, че при анализа на доказателствената съвкупност остава съмнение относно въпроса дали подсъдимият е извършител на инкриминираното деяние. Авторството на това деяние в лицето на подсъдимия не е било оспорвано в нито един момент от защитата, не се оборва от нито едно доказателство по делото, а К. е възстановил по свое желание щетите на пострадалите лица. Предвид тези обстоятелства показанията на св. К. са достатъчни да докажат авторството, доколкото същият живее в едно жилище с подсъдимия и съответно го познава добре, а в показанията си категорично го разпознава като лицето, което на записа от охранителната камера отнема процесните вещи. В тази връзка първоинстанционният съд е посочил, че от особено значение установяването на авторството на деянието са именно показанията на свидетеля К., като не придава подобно значение на разказите на К. и С.. Съдът единствено посочва,

че тези свидетели са видели записа, на който е записан подсъдимия, като не излага твърдения, че те са го разпознали, каквито твърдения действително биха отразили погрешно съдържанието на техните показания, доколкото свидетелите К. и С. не познават лично подс. К.. Такива констатации не се откриват и във фактическата обстановка, възприета от първоинстанционния съд. Следва да се отбележи, че данни относно авторството на деянието излага и свидетелят Р., който също познава добре подсъдимия. Св. Р. е разпитан в хода на съдебното следствие пред СРС и пред орган на досъдебното производство, като депозираните от него в хода на досъдебното производство показания са приобщени към доказателствената маса по делото по надлежния процесуален ред. И в двата си разпита Р. категорично сочи, че е разпознал подсъдимия на записа от охранителната камера и е видял как той носи няколко якета, с които излиза от заведението. Настоящият съдебен състав кредитира показанията на свидетеля Р. като логични и правдоподобни. С оглед изложените дотук съображения настоящият съдебен състав счита, авторството на деянието не е спорен по делото въпрос, защото се установява по категоричен начин от събраните доказателства, а освен това нито е оспорвано в хода на наказателното производство, нито са налице доказателства, разколебаващи обвинителната теза в този неин аспект.

Въззивният съд споделя и преценката на проверявания такъв да се довери на показанията на св. П., доколкото изложеното от него намира подкрепа в останалите доказателствени източници и е относимо към предмета на доказване.

Настоящият състав кредитира и писмените доказателства по делото като относими и събрани при следване на надлежния процесуален ред, както и изготвените по делото експертизи, след като прецени, че са обективно и компетентно изготвени, кореспондират с доказателствената маса и способстват за изясняване предмета на делото. Същите са дело на компетентни в необходимата сфера вещи лица, които са обосנוвали заключенията си професионално и са дали отговор на поставените от съда въпроси и задачи, като изводите на вещите лица кореспондират с останалия доказателствен материал.

Доколкото събраните по делото доказателства са безпротиворечиви и съдържателни, настоящата съдебна инстанция счита, че фактическата

обстановка, установена от първоинстанционния съд отговаря на съдържанието на доказателствената маса, а мотивите на съда в достатъчна степен дават възможност да се установи по какви съображения са изведени фактическите му констатации.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Въз основа на така установената фактическа обстановка СРС е извел правен извод, че подсъдимият С. К. е осъществил от обективна и субективна страна признаците на престъпния състав по чл. 194, ал. 1 от НК.

От обективна страна - На 05.10.2019 г. около 02:00 ч. в заведение „Дъ Шотс“, намиращо се в гр. София, ж.к. „Студентски град“, ул. „****“, С. К. е отнел чужди движими вещи, а именно: 1 бр. дамско кожено яке на стойност 195.00 лв., 1 бр. дамска розова чанта на стойност 20.00 лв., 1 бр. гребен на стойност 2.00 лв., 1 бр. мобилен телефон „Самсунг Галакси Ес 8“, с ИМЕЙ номер 355089089765550, на стойност 389,70 лв. и сумата от 150.00 лв., всичко на стойност 756.70 лв. и собственост на А.В.В., както и 1 бр. дамско палто на стойност 60.00 лв. и сумата от 10.00 лв., всичко на стойност 70.00 лв. - собственост на Е.Х., и 1 бр. шушляково яке на стойност от 48лв., собственост на М.Т., от владението на А.В., Е.Х. и М.Т., без тяхно съгласие, с намерение противозаконно да ги присвои, като общата стойност на всички вещи, предмет на престъплението, възлиза на 874.70 лв. - престъпление по чл. 194, ал. 1 от НК.

Предвид изложеното, обективните елементи на престъпния състав са налице - подсъдимият е отнел вещи, които са били в чуждо владение и са собственост на други лица - А.В., Е.Х. и М.Т., като липсва съгласие от страна на владелците за отнемането на движимите вещи.

От субективна страна - Подсъдимият е действал виновно, с пряк умисъл. Същият е съзнавал общественотоопасния характер на своите действия, както и че вещите, които е отнел, не са негова собственост. Последният е съзнавал, че лишава от фактическа власт владелците на отнетите вещи. Освен с пряк умисъл, подсъдимият е действал и с намерение противозаконно да присвои инкриминираните вещи, доколкото след като ги е взел, той ги е изнесъл със себе си от заведението.

Съдът намира за неоснователно възражението на защитата, че липсва умисъл в извършването на престъплението, тъй като подсъдимият е бил в

състояние на патологично алкохолно опиянение.

Видно от заключението на комплексната съдебно психиатрична и психологична експертиза към момента на извършване на процесното деяние подс. К. е бил в състояние на обикновено алкохолно опИ.е-средна степен, като е бил улеснен в действията си от алкохолното опИ.е. По делото не са установени признаци за помрачено съзнание в подсъдимия – дезориентация за време и място, зрителни халюцинации и припознавания, параноидни налудности. Според заключението експертизата подс. е можел да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи своите постъпки, като изводите на това заключение се потвърждават от повторната комплексна съдебно психиатрична и психологична експертиза, назначена в хода на съдебното следствие пред районния съд.

Следва да се отбележи и че дори подсъдимият да е смятал, че едно от якетата е неговото, то вземайки няколко якета и напускайки заведение заедно с тях несъмнено е съзнавал, че не всички якета са негови. Ако отнетата връхна дреха беше една, то в такъв случай би могла да се разглежда тезата, че това действие се дължи на грешка, породена от алкохолно опиянение, но в настоящият случай подс. К. е изнесъл от заведението дамско кожено яке, дамска розова чанта, дамско палто и шушляково яке, като необходимо е да се отбележи и че по-голяма част от дрехите са дамски, а освен тях е отнета и дамска чанта, което прави версията подсъдимият да не е съзнавал, че отнема чужди движими вещи, още по-неправдоподобна. Следва да се отбележи и че естеството на извършеното сочи, че подс. К. не е бил в напълно неадекватно състояние, доколкото явно е съхранил двигателните си функции в достатъчна степен, че да изнесе от заведението всички посочени вещи.

Предвид изложеното съдът приема, че твърденията за липса на умисъл в извършването на престъпление от страна на подсъдимия, поради състояние на тежко алкохолно опиянение, не отразяват действително случилото се и представляват защитна теза, която не се подкрепя в събраните по делото доказателства, а напротив, намира се в противоречие със заключенията на назначените експертизи и с житейската логика.

Необходимо е да бъде даден отговор на твърденията на защитата, изложени във въззивната жалба и допълнението към нея, че са налице основания деянието да бъде квалифицирано като маловажен случай по чл.

194, ал. 3 от НК и съответно наказанието да бъде определено по реда на чл. 218б, ал. 1 от НК. Настоящият съдебен състав намира същите за неоснователни по следните съображения:

За да бъде приложена разпоредбата на чл. 218 б, ал. 1 от НК деянието следва да бъде квалифицирано като маловажен случай по смисъла на чл. 194, ал. 3 от НК. В тази връзка и аргументите на защитата, че оценените на обща стойност по малко от две работни заплати вещи са основание за прилагането на чл. 218 б, ал. 1 от НК не е основателно, тъй като следва да бъде извършена отделна преценка на конкретното деяние, с оглед на това дали то представлява „маловажен случай“ по смисъла на чл. 93, т. 9 от НК, и едва ако се приеме, че е така, да се прецени дали предметът на това престъпление е под две минимални работни заплати за страната и съответно ако е, наказанието да се определи по реда на чл. 218 б, ал. 1 от НК.

В настоящия случай съдът не счита, че извършеното от подс. К. представлява маловажен случай, като следва да се отбележи, че отговор на това възражение е даден и в мотивите на първоинстанционния съд. СРС правилно е посочил, че съгласно чл. 93, т. 9 от НК „Маловажен случай“ е такъв, при който извършеното престъпление с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи вината обстоятелства носи по-ниска степен на обществена опасност спрямо обикновените случаи на престъпление от съответния вид, като деянието, извършено от подс., не отговаря на тези критерии.

По коментираните по-горе съображения съдът прие, че подсъдимият, макар и да е бил под влиянието на алкохол, не е бил в такова състояние, че да не съзнава свойството и значението на постъпките си, поради което съдът не счита за основателни твърденията, изложени във въззивната жалба, че отнемането на вещите от три различни лица не представлява отегчаващо вината обстоятелство и не завишава обществената опасност на деянието. Вещите представляват няколко върхни дрехи, повечето от тях дамски, а наличието на дамска чанта измежду тях не оставя съмнение за съда, че подсъдимия е съзнавал, че отнема чужди движими вещи от повече от едно лице.

Действително подсъдимият не е осъждан, а стойността на отнетите вещи не е висока – 874,70 лева, но тези обстоятелства не са достатъчни да

обусловят характеризирането на деянието като маловажен случай. В разпоредбата на чл. 93, ал. 3 от НК изрично е посочено „липса или незначителност“ на вредните последици, като сумата от 874,70 лева макар да е под две минимални работни заплати за страната, не може да бъде приета за незначителна. Същевременно са правилни съжденията на първоинстанционният състав, че подсъдимият е извършил посегателство спрямо имуществения патримониум на три различни лица, като предвид изложените по-горе съображения настоящата съдебна инстанция счита, че подсъдимият е съзнавал това обстоятелство към момента на деянието, а проявеното от него желание да възстанови щетите е изразено едва след като е установил, че е налице видеозапис от охранителна камера, на който действията му са заснети. Необходимо е да се отбележи, че това обстоятелство влияе на преценката за обществената опасност на извършеното и по обективен критерий, тъй като независимо дали подсъдимият е съзнавал, че отнема вещи от повече от едно лице, то неоспорим е фактът, че от престъплението са пострадали няколко лица, а субективното отношение на подсъдимия към това обстоятелство е от значение за преценката на съда дали то се явява отегчаващо вината такова.

Във връзка с изложеното настоящата съдебна инстанция намира за правилен извода на първоинстанционния съд, че процесното деяние не се характеризира с по-ниска степен на обществена опасност от останалите престъпления от същия вид, поради което и не са налице основания то да бъде квалифицирано като престъпление по чл. 194, ал. 3 от НК и съответно и не може да се коментира приложението на чл. 218б, ал. 1 от НК, доколкото в тази разпоредба конкретно са посочени деянията, за които тя може да бъде приложена и престъплението по чл. 194, ал. 1 от НК не попада между тях. Макар действително да са налице смекчаващи вината обстоятелства, то същите не са достатъчни да обусловят квалифициране на деянието като „маловажен случай“, а първоинстанционният съд не е пропуснал да ги вземе предвид, определяйки наказанието по реда на чл. 55, ал. 1 от НК.

Районният съд се е съобразил и със заключението на оценителната експертиза, изготвено в хода на съдебното следствие, според което стойността на процесния телефон възлиза на 389,70 лева, поради което правилно и законосъобразно е оправдал подсъдимия по първоначалното обвинение стойността на отнетия мобилен телефон да възлиза на 709,50 лева.

Следва да се отбележи обаче, че по делото са налични доказателства, че преди приключване на съдебното следствие, подсъдимият е заместил вещите, като е заплатил тяхната стойност на всяко едно от пострадалите лица, **поради което са налице и основания за преквалифициране на деянието като такова по чл. 197, т. 1, вр. чл. 194, ал. 1 от НК.**

В тази връзка Решение № 213 от 10.05.2010 г. по н.д. № 149/2010 ВКС, с позоваване на ППВС № 3/70 г.: "възстановяване по смисъла на чл. 197, чл. 205, ал. 1 и чл. 206, ал. 6 от НК е винаги налице когато откраднатите, присвоени или обсебени пари, вещи или ценности бъдат върнати, заместени или внесени на лицето, от което са били отнети, при което е без значение дали връщането, заместването или внасянето е извършено от дееца или от друго лице..", Решение № 462 от 15.10.1984 г. по н.д. № 4608/84 г. ВС, "..... намалената отговорност се прилага и тогава когато органите са издирили съучастниците в предмета на престъпната дейност, които след като са разкрити доброволно са заместили полученото от тях обществено имущество, като са заплатили равностойността му в пари".

ПО ВИДА И РАЗМЕРА НА НАКАЗАНИЕТО:

Настоящият състав извърши самостоятелна проверка на присъдата в частта за наказанието, като не намери основание за изменение и в тази ѝ част, дори с оглед приетата от съда правна квалификация на деянието като такова по чл. 197, т. 1, вр. чл. 194, ал. 1 от НК.

За престъпление по чл. 197, т. 1, вр. чл. 194, ал. 1 от НК законодателят е предвидил наказание "лишаване от свобода" до ПЕТ години. Разпоредбата на чл. 54 от НК задължава съда да определи наказанието в рамките, посочени в съответната специална норма, като прецени наличието на смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, освен ако не се установи наличието на многобройни или изключителни такива, като в този случай следва да се приложи разпоредбата на чл. 55 от НК.

Въззивната инстанция намира, че по настоящото дело са налице основания за прилагане на разпоредбата на чл. 55, ал. 1 от НК, тъй като са налице многобройни смекчаващи вината обстоятелства – такива са чистото съдебно минало на дееца, младата възраст му възраст и ниската стойност на предмета на престъплението.

В тази връзка първоинстанционният съд правилно е приложил

разпоредбата на чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „Б“ от НК, тъй като не е предвиден най-нисък предел за наказанието „лишаване по свобода“ и съответно е заменил същото с наказание „пробация“. Освен констатираните по-горе смекчаващи вината обстоятелства, въз основа на които наказанието е определено по реда на чл. 55 от НК, СРС правилно е отчетел като отегчаващо вината обстоятелството, че с деянието си подсъдимият е извършил посегателство спрямо три различни имуществени патримониума. По изложени по-горе в настоящият съдебен акт съображения настоящата съдебна инстанция счита, че подсъдимият е съзнавал това към момента на извършването на деянието, поради което и е неоснователно възражението на защитата, че то не следва да бъде отчетено като отегчаващо вината обстоятелство при индивидуализацията на наказанието.

Настоящата съдебна инстанция счита, че при така констатирания превес на смекчаващите вината обстоятелства, определеното от СРС наказание „пробация“, включващо двете задължителни мерки по чл. 42, ал. 2 т. 1 и т. 2 за срок от една година, при минималната предвидена в закона периодичност за мярката по чл. 42а, ал. 2, т. 1 от НК – два пъти седмично, е отмерено справедливо, като са взети предвид спецификите на конкретния случай, и същото е годно да изпълни целите на наказанието, предвидени в чл. 36 от НК.

ПО РАЗНОСКИТЕ:

Предвид изхода на делото и съобразявайки разпоредбата на чл. 189, ал. 3 от НПК първоинстанционният съдебен състав правилно е осъдил подс. К. да заплати по сметка на СДВР сумата от 598.52 лева, представляваща направени разноси по делото в хода на досъдебната фаза на процеса и по сметка на СРС сумата от 207.80 лева, представляваща направени разноси по делото в хода на съдебното следствие.

Предвид изложеното дотук присъдата като правилна и законосъобразна следва да бъде потвърдена.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА Присъда от 16.09.2022 г., постановена от СРС, НО, 112-

ри състав по НОХД № 8779/2021 г. като прилага закон за по леко наказуемо престъпление, като преквалифицира деянието в такова по чл. 197, т. 1, вр. чл. 194, ал. 1 от НК.

Потвърждава присъдата в останалата ѝ част.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____